

Υπάρχει ζωή μετά τη ...γέννηση;

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ένας πολύ όμορφος και πετυχημένος, κατά τη γνώμη μου, παραλληλισμός είναι αυτός της ζωής πριν τη γέννα, με την ζωή πριν το βιολογικό θάνατο. Είναι άγνωστου συντάκτη, προερχόμενο από τη Γερμανία, και φέρει τον ευρηματικό τίτλο: “Υπάρχει Ζωή μετά τη Γέννηση;”

Στην κοιλιά της εγκύου δύο έμβρυα συνομιλούν. Το ένα είναι σκεπτικιστής, το άλλο, γεμάτο εμπιστοσύνη και πίστη.

Το γεμάτο αμφιβολίες έμβρυο ρωτάει: “Και πιστεύεις πραγματικά σε μια ζωή μετά τη γέννηση;”

Το έμβρυο που πιστεύει, απαντά: “Ασφαλώς, ναι. Για μένα είναι απόλυτα βέβαιο ότι υπάρχει ζωή μετά τη γέννησή μου. Η ζωή εδώ, είναι μόνο για να μας μεγαλώνει, ώστε να μπορούμε να προετοιμάζουμε τους εαυτούς μας για τη ζωή μετά τη γέννησή μας, έτσι ώστε να είμαστε αρκετά δυνατά για ο,τι μας περιμένει μετά.”

Ο μικρός σκεπτικιστής έχει εκνευριστεί: “Αυτό είναι αρκετά ανόητο. Δεν υπάρχει ζωή μετά τη γέννηση. Πως θα έμοιαζε μια τέτοια ζωή, ούτως ή άλλως;”

Ο μικρός πιστός, όμως, υποστηρίζει: “Δε γνωρίζω. Αλλά σίγουρα θα έχει πολύ περισσότερο φως από εδώ. Και ίσως να στεκόμαστε στα πόδια μας και να τρώμε με το στόμα μας!”

Το γεμάτο αμφιβολίες έμβρυο ξεσπάει: “Ένα μάτσο ανοησίες! Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα όπως το περπάτημα. Και φαγητό με το στόμα είναι πραγματικά μια εντελώς γελοία ιδέα -έχουμε τον ομφάλιο λώρο, που μας τροφοδοτεί αρκετά καλά, ήδη! Αυτό από μόνο του μας δείχνει ότι η ζωή μετά τη γέννηση είναι αδύνατη: ο ομφάλιος λώρος είναι πολύ κοντός!”

Ο μικρός πιστός παραμένει ακλόνητος: “Είναι όντως δυνατή. Απλά μπορεί να είναι λίγο διαφορετική από ο,τι είμαστε εδώ.”

Ο μικρός σκεπτικιστής σιγά-σιγά χάνει την υπομονή του μπροστά σε τόση χαζομάρα: “Κανείς, και εννοώ ποτέ κανείς, δεν ήρθε πίσω μετά τη γέννηση! Ρίξε μια ματιά σε αυτό: η γέννηση είναι απλά το Τέλος της Ζωής. Τελεία και παύλα. Και κάτι ακόμα για σένα και τα τρελά όνειρά σου: Η ζωή είναι μια μεγάλη σκοτούρα μέσα στο σκοτάδι, αυτό είναι!”

Ο μικρός πιστός δεν το αφήνει έτσι: “Το παραδέχομαι ότι δεν γνωρίζω πώς ακριβώς είναι η ζωή μετά τη γέννηση... αλλά σε κάθε περίπτωση εμείς θα δούμε τελικά τη μητέρα μας και αυτή θα μας φροντίσει.”

Ο σκεπτικιστής γούρλωσε τα μάτια του: “Μητέρα! Πιστεύεις στη μητέρα; Είναι γελοίο! Με συγχωρείς, αλλά... που είναι αυτή, θα ήθελα να σε ρωτήσω;”

Ο μικρός πιστός κάνει μια χειρονομία με το χέρι: “Αυτή είναι εδώ! Παντού γύρω μας. Ζούμε μέσα σ’ αυτήν, καθώς και μέσω αυτής. Χωρίς αυτήν εμείς δεν θα ήταν δυνατόν να υπάρχουμε!”

Ο μικρός σκεπτικιστής δεν είναι δυνατόν τώρα να συγκρατηθεί: “Αυτό φτάνει πραγματικά το αποκορύφωμα της ανοησίας. Και για κανένα λόγο δεν μπορώ να δω πουθενά τη μητέρα σου. Ούτε ένα κομμάτι της -είναι αρκετά προφανές- διότι απλά δεν υπάρχει!”

Το μικρό, που πιστεύει, κουνάει το κεφάλι του και κλείνει τα μάτια: “Μερικές φορές, όταν είμαστε πολύ ήσυχα, την ακούω να τραγουδά. Ή να χαϊδεύει τον κόσμο μας. Νιώθω και έχω την αίσθηση και πιστεύω σταθερά, ότι η γέννηση είναι ένα μεγάλο νέο ξεκίνημα!”

Σχολιάζοντας την παραπάνω αλληγορία, θα ήθελα να πω ότι, πραγματικά, γεννητούρια είναι ο σωματικός θάνατος για τους χριστιανούς, γι αυτό και ο άγιος Ιγνάτιος ο θεοφόρος, όταν πλησίαζε στη Ρώμη για να κατασπαραχθεί από τα θηρία, έλεγε: “ο τοκετός μοι επίκειται”, δηλαδή, “πλησιάζει η γέννα μου”! Θάνατος για το πρόσκαιρο, γέννα για το αιώνιο. Θάνατος για το φθαρτό, γέννα

για το άφθαρτο...

Πηγή: <http://beautyshallsavetheworld1966.blogspot.gr>